

Se deplânge excesiv lipsa de implicare a administrației locale în acte de cultură. La fel de nedreaptă este și critica absorbției scăzute de fonduri europene.

Poate vor fi fost puține proiecte reușite dar nu contează oare și calitatea lor? Nu este oare mai important să avem câteva exemple strălucite de bune practici în locul unei pleiade sterile și prăfuite? Nu este oare mai bine să investim banii europeni în cultură, în spiritualitate, în industriile creative, în tinerii artiști care trăiesc și gândesc în ritmul marilor curente globale decât să îi irosim în diverse proiecte materialiste? Triste întrebări retorice într-o lume indiferentă la talentul debordant al junilor, la gândirea critică eliberată de prejudecățile religiei și la spiritul acestei lumi.

Și totuși, mici, dar glorioși pași în direcția cea bună s-au făcut, iar locuitorii sectorului 2 se pot mândri cu o primărie curajoasă și dinamică, o primărie care a refuzat să meargă pe căile obișnuite și a spart canoanele. În loc să finanțeze în domeniul religios exclusiv biserici ortodoxe, a decis să sprijine, de pildă, construcția unor [statui cu demoni](#) pe Casa Groazei din Parcul Tei. Tot erau alocați [bani europeni](#), și, după cum știe toată lumea “fondurile comunitare sunt motorul creșterii economice”, iar “gradul de absorbție trebuie să crească dacă vrem să reducem decalajul față de țările civilizate.” Apoi, puțină diversitate nu strică nimănui și de ce ne-am împotmoli din nou în vechile noastre reflexe ortodoxe, tradiționaliste și desuete?! Copiii, oricum, nu se sperie pentru că sunt obișnuiți de la televizor și de la calculator cu genul. Ceilalți, oricum, nu prea contează deoarece devin pe zi ce trece minoritate.

Apoi, după cum o dovedesc și alte creații artistice, de data aceasta din Parcul Național, noile generații devin tot mai permeabile la duhul timpului. Iar asta se vede nu doar în consumul

satisfăcut de producții culturale urban cool, cât și în implicarea artistică în graffitiuri oculte [stipe ndiate de primărie](#)

Un juriu exigent și eterogen, cum altfel, format din profesori de la Facultatea de Arte și din reprezentanți ai autorităților au apreciat la muralele din Parcul Național "inventivitatea, creativitatea și abilitățile concurenților în alegerea cromaticii lucrărilor". Din păcate, nu au reușit să deceleze nimic în ceea ce privește tema, mai ales că simbologia era evidentă. O cruce întoarsă, niște coarne, o femeie dezbrăcată și alte câteva semne demonice strecurate, ici, colo, nu au dovedit pentru critici altceva decât "originalitatea abordării temei propuse". În trecut fie spus, dar mai toată originalitatea uneia dintre capodopere provenea din serialul [True Detective](#)

...

Oricum ar fi, e clar că la primărie lumea a simțit din ce direcție bate duhul schimbării și s-a pregătit cum se cuvine. Nu este relevant dacă prin parc trec copii, bătrâni sau oameni cu alte viziuni estetice și morale, când în joc se află sensul artei și al lumii. Libertate de expresie și de gândire. Decât pereți văruiți cu alb, mai bine iconografie satanică. Măcar să vadă toată lumea alonja spirituală a edililor sectorului 2...

Și ce s-ar putea reproșa serios autorităților noastre, când toată elita europeană nu ratează vreun prilej de participa la elaborate [ritualuri oculte publice](#) ? Poate doar implicarea financiară încă modestă. Sau când marii oameni de știință de la [CERN](#) pun în scenă bizare ceremonii demonice, nu este caraghios a înfiera dezinvoltura primăriei noastre? Ori dacă vârfurile SUA se dedau la păgânism prin [pădurile boeme](#), de ce am condamna picturile din Parcul Național?

Așadar, suntem în sfârșit în rând cu lumea bună. Și probabil că nu va mai trece prea mult timp până când și la noi vor apărea primele [solicitări oficiale](#) de recunoaștere a satanismului ca religie, la fel ca toate celelalte, iar universitățile locale, mereu în avangarda revoluției, vor ține liturghii negre, pe principiul libertății de exprimare și asociere, garantat de Constituția României. Dacă tot ne obișnuim cu acest imaginar cultivat intens la tv și pe internet (în special în videoclipurile muzicale), iar statuile și picturile demonice nu mai deranjează prea multă lume, e timpul să mergem mai departe. Să punem în scenă tot bestiarul ținut până acum sub obroc de prejudecăți ridicole și retrograde, să ne manifestăm în toată plenitudinea creatoare, chiar dacă asta nu înseamnă în practică altceva decât rescrierea pe dos a tradiției ortodoxe. Cine a sperat că dispariția creștinismului va elibera peisajul de simboluri religioase este dezamăgit.

“Whereunto then shall I liken the men of this generation? That is, unbelievers. If the Lord poses this question as if in perplexity, is it not even more proper for us to be perplexed by acts of unbelief? One might ask: how can people go against something that is obvious in every respect? And yet they do. The fact that Satan resists is not surprising—such is his name: the enemy of truth and goodness. He clearly sees that God exists, that God will judge him and condemn him, that death for him is already prepared, but is nevertheless defiant, and not for the sake of anything but evil, and consequently, for greater ruin to himself. Are not unbelievers being controlled by this spirit of fighting against God? At least according to the understanding we have about the soul and its operations, unbelief, given the obviousness of the foundations of faith, is as inexplicable as a sinner’s slavery to sin after he has clearly seen that sin is destroying him. And here is another contradiction! Only unbelievers and lovers of the passions deny the existence of Satan and unclean spirits. Those who should have stood up for them most of all totally renounce them. Does not this teaching come from them? Those who are of the darkness love the darkness, they teach people to say that they do not exist, and that moral life takes shape by itself, without their snares and deceit.” (Teofan Zăvorâtul)